

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1549. usque ad annum 1551 - ... Atque Tabulis
Chronologicis Ab Anno Christi 1000 Usque Ad 1595 ...

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118537

§. 116. Oratio Synodi Præsidium nomine recitata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66584](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66584)

Sæcul. XVI. citabatur sermo, quo Patres moneban-
A.C. 1551. tur, ut omni studio, ac sollicitudine
 Ecclesiæ Catholicæ defensionem, ac hæ-
 resum extirpationem invigilent. In ea-
 dem oratione Synodus exultabat de ad-
 ventu duorum Illustrium Germanicæ
 Præfulum, ac S. R. I. Electorum, fir-
 mamque inde spem concipiebat, *quam-*
plurimos tam ipsius Germanicæ, quam alia-
rum Nationum Prælatos hoc exemplo com-
motos propediem esse venturos, ut Synodi
 negotia ad majorem Dei gloriam, at-
 que Ecclesiæ honorem decidi possent.

§. CXVI.

Oratio Synodi Præsidum nomine
recitata.

Labbe p 799. Postea Præsides in eadem oratione ita
 prosequerentur: *Nostras esse partes*
duximus, pro loco ac persona, quam susti-
nemus; ut in principio, & tanquam limi-
ne actionum nostrarum, pauca verba vestri
simul, & nostri hortandi, atque admonen-
di causa faciamus; etsi enim vos pro vestra
pietate, & sapientia, ac studio salutis ani-
marum, in tam gravi Christianicæ Reipubli-
cæ tempore, ac necessitate, bonorum Sacer-
dotum, & Pastorum officio fungi paratos
esse minime dubitemus; nihilominus cum tol-
lendæ sint nobis, atque extirpandæ hæreses,
& corrigenda sit Ecclesiastica disciplina,
 quæ

Sæcul. XVI.
A.C. 1551.

quæ depravata harum hæresum magna ex parte caussa, & origo exstitit: denique agendum de sedandis Regum inter se, Principumque discordiis. Quis oculos ad tantarum rerum molem inspiciendam attollens, inde eosdem ad humanarum virium exiguitatem considerandam dejiciens, hoc non intelligat, nequaquam tanto oneri subeundo, ac susstinendo infirmitatem humanam posse sufficere? nec vero hoc deterrendi vestri caussa dicimus; sed ut nostram imbecillitatem agnoscetes ad Dei optimi maximi opem, & misericordiam confugiendum esse statuamus.

Cujus quidem propitiæ voluntatis erga nos, cum alia multa, tum hoc non minimum testimonium habemus, quod Germaniæ Præsules auctoritate, prudentia, pietate præstantissimos in eam mentem impulit, ut tam opportuno tempore, multis, & magnis, quibus impediabantur, difficultatibus consilio, & virtute superatis, ad hanc sacrosandam Synodum accederent. Nos modo contrito, & humiliato corde supplices ejus opem assidue imploremus, quemadmodum paulo ante more majorum, atque instituto fecimus: intimo animi dolore peccata nostra ingemiscamus, atque in bonis operibus, & dignis pœnitentiæ fructibus ambulantes, animas nostras, & corda Spiritui sancto, tanquam Sedes, ac templa munda præbiamus.

Y 5

Maxi-

Saecul. XVI.

A.C. 1551.

Maxima semper, ut vos minime praerit, Patres, generalium Conciliorum vis, maxima fuit auctoritas, nec enim dubium est, quin eis, modo recte & ordine habeantur, Spiritus sanctus ipse praesideat, etenim si Dominus noster, ubicunque duo, aut tres in nomine ejus fuerint congregati, in medio eorum se futurum esse confirmavit, quis eum, & sanctum ipsius Spiritum abesse putet ab hujusmodi plurimorum Patrum, & Sacerdotum Conventu iusto, atque legitimo; qui, quemadmodum hic noster, propter causam fidei, & Religionis, propter correctionem morum, propter pacem denique, & tranquillitatem Ecclesiae sit coactus? itaque talium Conciliorum scita, non hominum magis, quam Dei ipsius existimantur esse decreta. Horum exemplum nobis, primis illis Ecclesiae temporibus, Spiritu sancto pleni Apostoli prodiderunt. Ad hoc remedium majores nostri deinceps gravissimis Ecclesiae temporibus confugerunt. Hoc Arianam illam sectam, toto terrarum orbe diffusam tam inveteratam, tantis studiis, opibusque potentissimorum Principum defensam, hoc Macedonii, Nestorii, & Eutychetis, innumerabilesque alias sustulerunt. Hoc saepe Sacerdotum, & populi vitam, ac mores reformarunt. Hoc Seditionibus, & discordiis aliquando agitatum Ecclesiam in quietum, & tranquillum statum redegerunt, quare magna spe, magno animo Patres,

tam

tam pias aditiones, & tam Christiano nomi- Sæcul. XVI.
 ni salutare prosequamur. Hoc munus, hæc A. C. 1551.
 partes, hoc officium nostrum est, qui hanc
 ob causam ex tam distantibus, ac remotis
 regionibus in hanc urbem convenimus. Ac
 primum quidem æterni Dei honor & gloria,
 & sanctissimæ ipsius fidei, ac Religionis caus-
 sa nos moveat. Nam cum propter pravos,
 & corruptos mores, Dei venerationem,
 cultum & charitatem ubique imminutam; tum
 vero hæresibus, & impietate dogmatum,
 veritatem, & sinceritatem fidei nusquam
 fere non contaminatam, atque pollutam vi-
 deamus, quis tam ingratus, ac tam imme-
 mor divinorum munerum, ac beneficiorum
 erit, qui non Dei benedicti cultum, & glo-
 riam non ceteris modo rebus anteponat, sed
 vitam, & anima sua habeat cariorem? qui,
 ut reliqua ejus in humanum genus beneficia,
 quæ sunt innumerabilia, & longe maxima,
 omittamus, tantopere nos figmentum ma-
 num suarum luteum amavit, quamquam
 inimici ejus essemus, & eo impie relicto, ac
 repudiato muta, & fragilia quædam simula-
 cra coleremus; tamen per unigeniti Filii sui
 mortem crudelissimosque cruciatus nos sibi
 reconciliaverit, & sathanæ dominatu, ac pec-
 catorum mole oppressos, æternisque suppli-
 ciis addictos, liberarit, atque in filios sibi in
 spem æternæ gloriæ, & cælestis hæredita-
 tis adoptarit, quod si ejus honori, & glo-
 riæ fideles omnes tantopere inservire oportet,

tet,

Sæcul. XVI
A.C. 1551

tet, quanto majore studio nos, quos ille sibi Sacerdotes elegit, ejus cultum, & Religionem tueri, defendere, & conservare debemus? Salus præterea nos moveat animarum, pro quibus Agnus ille immaculatus Dominus noster Jesus Christus suum in ara crucis sanctissimum, & pretiosissimum sanguinem effudit, quæ cum fidei, & custodia nostræ commissæ, & commendatæ fuerint, earum incolumitati a nobis cura, & sollicitudine providendum est, si officio nostro satisfacere, si nostræ ipsorum saluti consulere volumus.

Et quoniam iis, quæ interierunt, ovibus amplius subvenire non possumus, demus saltem operam, ut tum ab ovili Dominico abductas recuperemus, tum illas, quæ inde non exierunt, diligentius in posterum custodiamus, nec de salute tantum earum agitur: nostra quoque ipsorum salus agitur, neque perire illæ incuria nostra possunt, quin id animabus nostris exitiosum futurum sit, earum a nobis rationem in tremendo illo iudicio is reposcet, qui illas sanguine suo redemptas nobis pascendas, custodiendasque commisit. Hinc nos viventis Dei mince commoveant, cujus in manus incidere horrendum est, si officio nostro defuerimus: inde parata nobis laboris, & sollicitudinis futuræ merces excitet, si fuerit per nos Dominici gregis saluti prospectum, atque consultum. Omittamus laudem, quæ ab omnibus

bus non hujus modo ætatis hominibus, sed Sæcul. XVI.
A.C. 1551.
ab omni posteritate sacro huic concilio sine
dubio maxima tribuetur.

Quamobrem incumbamus Patres toto pe-
dore, ut ajunt, ad sananda Christiana
Reipublicæ vulnera: incumbamus, quanta
maxima possumus cura & diligentia ad eas
actiones, ex quibus ad Deum honor, ad Ec-
clesiam salus, ad nos æterna gloria, & fe-
licitas perventura est, incredibile est, qui-
bus piorum omnium votis expetitur, qua
lætitia cœptum, qua exspectatione rursus re-
stitutum huc fuerit, instauratumque Conci-
lium: persuasum iis est, & recte persuasum,
hoc unum esse remedium, quo Ecclesiæ navis,
jam diu hæresum, & discordiarum procel-
lis agitata, atque quassata, & cum vi tem-
pestatis, tum nautarum etiam negligentia
prope obruta, e periculo eripi, & tuto in
portu possit collocari.

Reliquum est Patres amplissimi, ut vos
pro officio nostro admoneamus, tametsi gra-
vitas, & sapientia vestra minime admonitio-
nem nostram desideret, ut hæc, quæ pro to-
tius Ecclesiæ salute agere molimur, in spi-
ritu lenitatis, & mansuetudinis, quemad-
modum sanctæ huic Synodo dignum est, a-
gantur, facessat hinc omnis hujus sacrosan-
cti cætus majestate indigna contentio, fa-
cessat omne odium, omnis verborum immo-
deratio. Sit summa inter nos, ut debet,
charitas, summa animorum consensio, sum-
ma

Sæcul. XVI
A.C. 1551. *ma concordia. Nemo nostrum, quæ sua sunt, quærat, sed quæ Jesu Christi, denique meminerimus huic Conventui Deum ipsorum nostrorum Consiliorum, & actionum omnium Spectatorem, ac Judicem esse adfuturum.*

§. CXVII.

Decretum prorogatae Sessionis.

Labb. l. c. **A**bsoluta hac monitione Massarellus Synodi Secretarius quædam recitabat decreta circa modum, quo quisque sese in Synodo gerere deberet. Denique Calariensis Episcopus peracta re divina, consensuque suggestu sequens prælegit decretum, quo proxima Sessio primum post evolutos quadraginta dies celebranda indicitur, his verbis: *Sacrosancta Oecumenica & Generalis Tridentina Synodus, in Spiritu sancto legitime congregata, præsidentibus eisdem Sedis Apostolicæ Legato, & Nuntiis, quæ in proxime præterita Sessione sequentem hanc hodie habendam, & ad ulteriora procedendum esse decreverat, cum ob inclytæ Germanicæ Nationis, cujus præcipue causa agitur, absentiam, ac non magnam cæterorum Patrum frequentiam, procedere hæcenus distulerit; de venerabilium in Christo fratrum, & filiorum suorum, Moguntini & Trevirensis Archiepiscoporum, ac sacri Romani Imperii*